

Arrest

nr. 275 552 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 maart 2022 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds internationale bescherming vroeg in Oostenrijk op 7 september 2021.

1.3. Op 9 december 2021 wordt Oostenrijk verzocht om de terugname van verzoeker overeenkomstig de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Verzoeker wordt op 17 december 2021 gehoord inzake de toepassing van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 21 december 2021 aanvaardden de Oostenrijkse autoriteiten het terugnameverzoek, op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 11 januari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij wordt vastgesteld dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is en verzoeker binnen de tien dagen het Belgische grondgebied dient te verlaten om zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten.

1.7. Op 21 februari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.8. Verzoeker weigert op 8 maart 2022 een covid 19-test te laten afnemen, waardoor een eerste geplande overdracht van verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten op 10 maart 2022 moet worden geannuleerd.

1.9. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 10 maart 2022 tot verlenging van de termijn van overdracht van verzoeker aan Oostenrijk. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

*“Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [S.W.]
geboren te [...], op [...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublin
procedure dd. 10.03.2022*

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die cm een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

In het Jawo-arrest (C-163/17) stelde het EHvJ dat een verzoeker “onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen.

Op 25.01.2022 werd aan betrokkene een 26quater betekend. Betrokkene werd bij de betekening van deze beslissing ingelicht over zijn rechten en plichten. Op 22.02.2022 werd betrokkene overgebracht naar het gesloten centrum met het oog op zijn overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat.

Op 09.03.2022 werd betrokkene, in een taal dat hij begrijpt of redelijkerwijs geacht kan worden te begrijpen, ingelicht dat een PCR-test zal plaatsvinden om de uitvoering van de overdracht mogelijk te maken en werd hij tevens ingelicht over de mogelijke gevolgen van een weigering van deze test. Daarbij werd hem meegedeeld dat de weigering van een test zal leiden tot de verlenging van de overdrachtstermijn zoals bepaald in artikel 29.2.

In de huidige situatie moet een PCR-test beschouwd worden als een noodzakelijke voorwaarde om een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. Deze maatregel is proportioneel en wordt niet enkel van een verzoeker internationale bescherming geëist. In de praktijk wordt deze voorwaarde opgelegd aan iedereen die naar Oostenrijk reist.

Uit de informatie in zijn dossier blijkt dat betrokkene de PCR-test heeft geweigerd. Aangezien de betrokkene uitdrukkelijk op de hoogte is gebracht in een taal die hij begrijpt of redelijkerwijs geacht kan worden te begrijpen dat een PCR-test noodzakelijk is om de overdracht te doen plaatsvinden en hij zonder

geldige reden heeft geweigerd de test te ondergaan, waardoor de overdracht materieel onmogelijk werd, beschouwen wij dit als een zich opzettelijk onttrekken aan het bereik van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van zijn overdracht, met als doel de overdracht te voorkomen.”

1.10. Een tweede geplande overdracht van verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten op 31 maart 2022, waarvoor twee ‘escorteurs’ worden voorzien, moet evenzeer worden geannuleerd, omdat verzoeker een covid 19-test weigert.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beslissing genomen tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Dat de verwerende partij volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen.

De bestreden beslissing vermeldt: “Verzoeker heeft de PCR-test heeft geweigerd. Aangezien de betrokkene uitdrukkelijk op de hoogte is gebracht in een taal die hij begrijpt of redelijkerwijs geacht kan worden te begrijpen dat een PCR-test noodzakelijk is om de overdracht te doen plaatsvinden en hij zonder geldige reden heeft geweigerd de test te ondergaan, waardoor de overdracht materieel onmogelijk werd, beschouwen wij dit als een zich opzettelijk onttrekken aan het bereik van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van zijn overdracht, met als doel de overdracht te voorkomen.”

Eerstens wenst verzoeker te benadrukken dat het uit de gegevens van de bestreden beslissing volkomen onduidelijk is of de overdrachtstermijn van de Dublintransfer verlengd wordt naar 12 maanden, of naar 18 maanden (gezien verzoeker zich zou onttrekken aan het bereik van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van zijn overdracht).

De verwerende partij beweert dat verzoeker op 09.03.2022, in een taal die hij begrijpt of redelijkerwijs geacht kan worden te begrijpen, ingelicht dat een PCR-test zal plaatsvinden om de uitvoering van de overdracht mogelijk te maken, en werd hij tevens ingelicht over de mogelijke gevolgen van een weigering van deze test. Daarbij werd hem meegedeeld dat de weigering van een test zal leiden tot de verlenging van de overdrachtstermijn zoals bepaald in artikel 29.2. Dit is evenwel geenszins aange-toond.

Daarenboven dient benadrukt te worden dat verzoeker momenteel opgesloten (m.a.w. van zijn vrijheid ontnomen) is m.o.o. zijn overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor verzoekers asielprocedure. Verzoeker is dan ook uiteraard ter beschikking van de autoriteiten.

Hieruit kan evenwel zeker niet afgeleid worden dat verzoeker zich poogt te onttrekken aan de procedure.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

Verzoeker werd evenmin gehoord door de verwerende partij vóór het nemen van deze bestreden beslissing.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht, alsook de hoorplicht en de motiveringsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheids-afweging te maken. Zowel de motieven in rechte als de motieven in feite kunnen op duidelijke wijze in deze beslissing worden gelezen. In zoverre verzoeker betoogt dat het op lezing van de bestreden beslissing niet duidelijk is of de termijn van overdracht werd verlengd naar 12 dan wel naar 18 maanden, merkt de Raad allereerst op dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat de verlenging van de termijn is ingegeven door het onderduiken van verzoeker, waardoor de termijn kan worden verlengd met 18 maanden. In de akte van kennisgeving wordt bevestigd dat de termijn van overdracht wordt verlengd tot 18 maanden. Verzoeker heeft hiervan bijgevolg wel degelijk kennis kunnen nemen. Hij toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorg-vuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat niet is aangetoond dat hij op 9 maart 2022, in een taal die hij begrijpt of redelijkerwijze wordt geacht te begrijpen, werd ingelicht over het gegeven dat een pcr-test zal plaatsvinden om de overdracht mogelijk te maken en over de mogelijke gevolgen van een weigering van deze test.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing, meer bepaald op 8 maart 2022, weigerde om een covid 19-test te ondergaan die noodzakelijk was om zijn geplande overdracht aan Oostenrijk op 10 maart 2022 te kunnen laten doorgaan en dit nadat hij in een taal die hij begrijpt ervan op de hoogte werd gebracht dat deze test een voorwaarde is voor de binnenkomst in Oostenrijk en dat een weigering van deze test dan ook zou worden beschouwd als een weigering om de overdracht te laten plaatsvinden. Door het zonder meer ontkennen dat dit gesprek heeft plaatsgevonden, toont verzoeker niet aan dat het werd gekenmerkt door onregelmatigheden. Met zijn betoog haalt verzoeker de determinerende motieven van de bestreden beslissing niet onderuit.

Verzoeker betoogt vervolgens dat niet kon worden afgeleid dat hij *“zich poogt te onttrekken aan de procedure”*. Hij wijst op zijn vasthouding met het oog op zijn overdracht aan Oostenrijk op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Met dit betoog geeft verzoeker hooguit aan een en ander anders te appreciëren, maar hiermee toont hij niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. Nog merkt de Raad op dat verweerder wel degelijk kon oordelen dat verzoeker door het weigeren van een covid 19-test trachtte om een daadwerkelijke overdracht aan Oostenrijk te verhinderen, en dit ondanks zijn vasthouding. Reeds op 16 februari 2022 gaf verzoeker uitdrukkelijk aan dat hij niet wenste terug te keren naar Oostenrijk en ook tijdens zijn vasthouding weigerde hij zonder geldige reden een covid 19-test te laten afnemen, wetende dat deze test een voorwaarde was voor de binnenkomst in Oostenrijk en dat door zijn weigering van deze test een overdracht aan dit land dus niet zou kunnen plaatsvinden.

De vraag of dit ook kan worden gekwalificeerd als ‘*onderduiken*’ in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening maakt niet verder het voorwerp uit van een discussie in het kader van het voorliggende beroep.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.4. Verzoeker voert ten slotte nog aan dat hij niet werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, maar gaat er hierbij aan voorbij dat hij op 17 december 2021 werd gehoord inzake de toepassing van de Dublin III-verordening en een mogelijke overdracht aan Oostenrijk. Ook op 16 februari 2022 werd hem de mogelijkheid geboden zijn standpunt kenbaar te maken inzake een al dan niet vrijwillig vertrek naar Oostenrijk. Hij gaf uitdrukkelijk aan niet te willen terugkeren naar dit land. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij, indien hij bijkomend zou zijn gehoord inzake de verlenging van de termijn van de Dublinoverdracht, nog informatie had kunnen verschaffen die verweerders appreciatie van de feiten kon beïnvloeden. In deze omstandigheden kan in geen geval een schending van de hoorplicht worden vastgesteld.

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS